

יז א ויאמר יהוה אל-משה אמר אל-הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש עב^א אמור
 ב לא-יטמא בעמיו: כי אם-לשאריו הקרב אליו לאמו ולאביו ולבנו ולבתו
 ג ולאחיו: ולאחותו הבתולה הקרובה אליו אשר לא-היתה לאיש לה
 ד, ה יטמא: לא יטמא בעל בעמיו להחלו: לא-יקרחה [יקרחו] קרחה בראשם
 ו ופאת זקנם לא יגלחו ובבשרם לא ישרטו שרטת: קדשים יהיו
 לאלהיהם ולא יחללו שם אלהיהם כי את-אשי יהוה לחם אלהיהם הם
 ז מקריבם והיו קדש: אשה זנה וחללה לא יקחו ואשה גרושה מאישה
 ח לא יקחו כי-קדש הוא לאלהיו: וקדשתו כי-את-לחם אלהיה הוא מקריב
 ט קדש יהיה-לך כי קדוש אני יהוה מקדשכם: ובת איש כהן כי תחל
 י לזנות את-אביה היא מחללת באש תשרף: והכהן עב

תרגום אונקלוס

א ואמר יי למשה אמר לכהניא בני אהרן ותימר להון על מית לא יסתאב בעמה ב אלהן לקריבה דקריב לה לאמה ולאבוהי ולברה ולכרתה
 ולאחוי ג ולאחותה בתלתא דקריבא לה די לא הות לגבר לה יסתאב ד לא יסתאב רבא בעמה לאחלותה ה לא ימרטון מרט ברישהון ופאתא
 דדקנהון לא יגלחו ובבשרהון לא יחבלון חבול ו קדישין יהון קדם אלההון ולא יחלון שמא דאלההון ארי ית קרפניא דיי קרפן אלההון אנון
 מקריבין ויהון קדישין ז אתתא מטעיא ומחללא לא יסבון ואתתא דמתרא מבפלה לא יסבון ארי קדיש הוא קדם אלהה ח ויתקדשנה ארי ית קרפן
 אלהך הוא מקריב קדיש יהא לך ארי קדיש אנא יי מקדשכון ט ובת גבר כהן ארי תחל למטעי מקדשת אבוה היא מתחלא בנורא תתוקד י וכהנא

פירוש רש"י

לכך נאמר "לא יגלחו", שאינו חייב אלא על דבר הקרוי 'גלוח'
 ויש בו השחתה, וזהו תעור: ובבשרם לא ישרטו שרטת. לפי
 שנאמר בישראל "ושרט לנפש לא תתנו" (שם ו), יכול שרט
 חמש שריטות לא יהא חייב אלא אחת, תלמוד לומר "לא ישרטו
 שרטת", לחייב על כל שריטה ושריטה, שתיבה זו יתרה היא
 לדרוש, שהיה לו לכתוב "לא ישרטו" ואני יודע שהיא
 "שרטת": (ו) קדשים יהיו. על כרחם יקדישום בית דין בכף:
 (ז) זנה. שנבעלה בעילת ישראל האסור לה, כגון חייבי פרישות
 או נתין או ממזר: חללה. שנולדה מן הפסולים שבכהנה,
 כגון בת אלמנה מכהן גדול או בת גרושה מכהן הדיוט,
 וכן שנתחללה מן הכהנה על ידי ביאת אחד מן הפסולים
 לכהנה: (ח) וקדשתו. על כרחו, שאם לא רצה לגרש הלכהו
 ויסרהו עד שיגרש: קדש יהיה קף. נהוג בו קדשה, לפתוח
 ראשון בכל דבר ולברך ראשון בסעדה: (ט) כי תחל לזנות.
 כשתתחלל על ידי זנות, שהיתה בה זיקת בעל וזנותה [או] מן
 הארוסין או מן הנשואין. ורבותינו נחלקו בדרך, והפל מודים
 שלא דבר הכתוב בפנויה: את אביה היא מחללת. חללה ובזתה
 את כבודו, שאומרים עליו, ארור שזו ילד, ארור שזו גדל:

סדר יז (א) אמר אל הכהנים. "אמר" ו"אמרת", להזהיר גדולים
 על הקטנים: בני אהרן. יכול חללים, תלמוד לומר "הכהנים":
 בני אהרן. אף בעלי מומין במשמע: בני אהרן. ולא בנות אהרן:
 לא יטמא בעמיו. בעוד שהמת בתוך עמיו, יצא מת מצוה:
 (ב) כי אם לשאריו. אין "שאריו" אלא אשתו: (ג) הקרובה. לרבות
 את הארוסה: אשר לא היתה לאיש. למשכב: לה יטמא מצוה:
 (ד) לא יטמא בעל בעמיו להחלו. לא יטמא לאשתו פסולה שהוא
 מחלל בה בעודה עמו, וכן פשוטו של מקרא, "לא יטמא בעל"
 בשאריו בעוד שהיא בתוך עמיו, שיש לה קוברין שאינה מת
 מצוה, ובאיזה שאר אמרתי, באותו שהיא "להחלו", להתחלל
 הוא מכהנתו: (ה) לא יקחו קרחה וגו'. על מת. והלא אף ישראל
 הזהרו על כך, אלא לפי שנאמר בישראל "בין עיניכם" (דברים
 יב:א), יכול לא יהא חייב על כל הראש, תלמוד לומר "בראשם".
 וילמדו ישראל מכהנים בגזרה שוה, נאמר כאן "קרחה" ונאמר
 להלן בישראל "קרחה", מה כאן כל הראש אף להלן כל הראש
 במשמע, כל מקום שיקרח בראש. ומה להלן על מת, אף כאן
 על מת: ופאת זקנם לא יגלחו. לפי שנאמר בישראל "ולא
 תשחית" (לעיל טז:ה), יכול לקטו במלקט ורהיטני יהא חייב,

מפתח סדרי התנ"ך

הפטרות הסדר מיוזקאל [כו:כ] בדיני הכהנים: ואל-מת אדם לא יבוא לטמאה כי אם-לאב ולאם ולבן ולבת לאח ולאחות אשר-לא-היתה לאיש יטמאו

אמור

יז הגדול מאחיו אשר יוצק על ראשו | שמן המשחה ומלא את ידו ללבש

יא את הבגדים את ראשו לא יפרע ובגדיו לא יפרם: ועל כל נפשות מת

יב לא יבא לאביו ולאמו לא יטמא: ומן המקדש לא יצא ולא יחלל את

יג מקדש אלהיו כי נזר שמן משחת אלהיו עליו אני יהוה: והוא אשה

יד בבתוליה יקח: אלמנה וגרושה וחללה זנה את אלה לא יקח כי

טו אם בתולה מעמיו יקח אשה: ולא יחלל זרעו בעמיו כי אני יהוה

טז, יז מקדשו: וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל אהרן עג שני

לאמר איש מזרעך לדורתם אשר יהיה בו מום לא יקרב להקריב לחם

יח אלהיו: כי כל איש אשר בו מום לא יקרב איש עור או פסח או חרס או

יט, כ שרוע: או איש אשר יהיה בו שבר רגל או שבר יד: או גבן או דק או

כא תבלל בעינו או גרב או ילפת או מרוח אשד: כל איש אשר בו מום

תרגום אונקלוס

דאתרבא מאחיהו דיתריק על רישה משחא דרבותא ודי קריב ית קרבנה למלבש ית לבושיא ית רישה לא ירבי פרוע ולבושוהי לא יבזע יא ועל כל נפשת מתא לא ייעול לאבוהי ולאמה לא יסתאב יב ומן מקדשא לא יפוק ולא יחל ית מקדשא דאלהה ארי כליל משח רבותא דאלהה עלוהי אנה יי יג והוא אתתא בבתלתא יסב יד ארמלא ומתרכא וחלילא מטעיא ית אליו לא יסב אלהין בתלתא מעמה יסב אתתא טו ולא יחל זרעה בעמה ארי אנה יי מקדשה טו ומליל יי עם משה למימר יז מלל עם אהרן למימר גבר מבניך לדריהון די יהי בה מומא לא יקרב לקרבא קרבנא קדם אלהה יח ארי כל גבר די בה מומא לא יקרב גבר עויר או חגיר או חרים או שריע יט או גבר די יהי בה תבר רגלא או תבר ידא כ או גבין או דקא או חליו בעינה או גרבן או חזון או מרים פחדין כא כל גבר די בה מומא

פירוש רש"י

שגביני עיניו שערין ארץ ושוכב: או דק. שיש לו בעיניו דק שקורין טיליא, כמו "הנוטה כדק" (ישעיה טז:כב): או תבלל. דבר המבלבל את העין, כגון חוט לבן הנמשך מן הלבן ופוסק בסירא, שהוא עגל המקיף את השחור שקוראים פרוניל"א, והחוט הזה פוסק את העגל ונכנס בשחור. ותרגום "תבלול" "חליז" לשון חלזון, שהוא דומה לתולעת אותו החוט, וכן כנודה חכמי ישראל במומי הפכור, חלזון נחש ענב: גרב או ילפת. מיני שחין הם. "גרב" זו החרס, שחין היבש מבפנים ומבחוץ. "ילפת" היא חזוית המצרית, ולמה נקראת "ילפת", שמלפפת והולכת עד יום המיתה, והוא לח מבחוץ ויבש מבפנים. ובמקום אחר קורא "גרב" לשחין הלח מבחוץ ויבש מבפנים, שנאמר "ובגרב ובחרס" (דברים כב:כז), כשסמוך גרב אצל חרס קורא לילפת "גרב", וכשהוא סמוך אצל ילפת קורא לחרס "גרב", כך מפרש בבכורות: מרוח אשד. לפי התרגום "מרים פחדין", שפחדיו מרסין, שביצים שלו כתותין. "פחדין" כמו "גידי פחדו ישרגו" (איוב ח:נד): (כא) כל איש אשר בו מום. לרבות שאר מומין:

(י) לא יפרע. לא יגדל פרוע על אבל, ואיזהו גדול פרוע, יותר משלשים יום: (יא) ועל כל נפשות מת. באהל המת: נפשות מת. להביא רביעית דם מן המת שמטמא באהל: לאביו ולאמו לא יטמא. לא בא אלא להתיר לו מת מצוה: (יב) ומן המקדש לא יצא. אינו הולך אחר המטה. ועוד מכאן למדו רבותינו שכהן גדול מקריב אונן, וכן משמעו, אף אם מתו אביו ואמו אינו צריך לצאת מן המקדש, אלא עובד עבודה: ולא יחלל את מקדש. שאינו מחלל בכך את העבודה, שהתיר לו הפתוב, הא כהן הדיוט שעבד אונן חלל: (יד) וחללה. שנולדה מפסולי כהנה: (טו) ולא יחלל זרעו. הא אם נשא אחת מן הפסולות, זרעו הימנה חלל מדין קדשת כהנה: (יז) לחם אלהיו. מאכל אלהיו. כל סעדה קרויה לחם, כמו "עבד לחם רב" (דניאל ג:ט): (יח) כי כל איש אשר בו מום לא יקרב. אינו בדין שיקרב, כמו "הקריבהו נא לפחתך" (מלאכי כא:ט): חרם. שחטמו שקוע בין שתי העינים, שכוהל שתי עיניו כאחת: שרוע. שאחד מאבריו גדול מחברו, עינו אחת גדולה ועינו אחת קטנה, או שוקו אחת ארפה מחברתה: (כ) או גבן. שורצילוי"ש בלעז,

אמור

יז מִזְרַע אֶהְרֵן הַכֹּהֵן לֹא יִגַּשׁ לְהַקְרִיב אֶת־אֲשֵׁי יְהוָה מִום בּוֹ אֵת לֶחֶם
 כב אֱלֹהֵיו לֹא יִגַּשׁ לְהַקְרִיב: לֶחֶם אֱלֹהֵיו מִקְדָּשֵׁי הַקִּדְשִׁים וּמִן־הַקִּדְשִׁים
 כג יֹאכֵל: אַךְ אֶל־הַפֹּרֶכֶת לֹא יָבֹא וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא יִגַּשׁ כִּי־מוֹם בּוֹ וְלֹא יַחֲלֹל
 כד אֶת־מִקְדָּשֵׁי כִּי אֲנִי יְהוָה מִקְדָּשִׁים: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־אֶהְרֵן וְאֶל־בָּנָיו
 וְאֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

כה, כו וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־אֶהְרֵן וְאֶל־בָּנָיו וַיִּנָּזְרוּ מִקְדָּשֵׁי עַד^ו ב
 כז בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְלֹא יַחֲלֹלוּ אֶת־שֵׁם קִדְשֵׁי אֲשֶׁר הֵם מִקְדָּשִׁים לִי אֲנִי יְהוָה:
 כח אָמַר אֱלֹהִים לְדֹרֹתֵיכֶם כָּל־אִישׁ | אֲשֶׁר־יִקְרַב מִכָּל־זֶרְעֵכֶם אֶל־הַקִּדְשִׁים
 כח מִלִּפְנֵי אֲנִי יְהוָה: אִישׁ אִישׁ מִזְרַע אֶהְרֵן וְהוּא צְרוּעַ אוֹ זָב בַּקִּדְשִׁים לֹא
 יֹאכֵל עַד אֲשֶׁר יִטְהַר וְהִנָּגַע בְּכָל־טְמֵא־נֶפֶשׁ אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר־תִּצָּא מִמֶּנּוּ

תרגום אונקלוס

מזרע אהרן פהנא לא יקרב לקרבא ית קרבנא דיי מומא בה ית קרבן אלהה לא יקרב לקרבא כב קרבן אלהה מקדש קודשאי ומן קודשאי ייכול כג פרס לפרקתא לא ייעול ולמדבחה לא יקרב ארי מומא בה ולא יחל ית מקדשי ארי אנא יי מקדשהון כד ומליל משה עם אהרן ועם פנוהי ועם כל בני ישראל כה ומליל יי עם משה למימר כו מליל עם אהרן ועם פנוהי ופרשון מקדשיא דבני ישראל ולא יחלון ית שמא דקודשי די אנון מקדשין קדמי אנא יי כו אמר להון לדריכוון כל גבר די יקרב מכל בניכוון לקודשיא די יקדשון בני ישראל קדם יי וסאבתיה עלוהי וישתיצי אנשא היא מן קדמי אנא יי כה גבר גבר מזרע אהרן והוא סגיר או דאיב בקודשיא לא ייכול עד די ידפי ודיקרב בכל טמא נפשא או גבר די תפוק מנה פירוש רש"י

אזהרה לאוכל, ולמדוה רבותינו מגזרה שנה. ואי אפשר לומר שחייב על הנגיעה, שהרי נאמר פרת על האכילה ב'צו את אהרן' (לעיל גלב-ג) שתי כריתות זו אצל זו, ואם על הנגיעה חייב, לא הצריך לחיבו על האכילה. וכן נדרש בתורת כהנים, וכי יש נוגע חייב, אם פן מה תלמוד לומר "יקרב", משכישר לקרב, שאין חייבין עליו משום טמאה אלא אם פן קרבו מתיריו. ואם תאמר, שלש כריתות בטמאת כהנים למה, כבר נדרשו במסכת שבועות (דף טז), אחת לכלל ואחת לפרט וכי: וטמאתו עליו. וטמאת האדם עליו. יכול בפשר הכתוב מדבר, וטמאתו של בשר עליו, ובטהור שאכל את הטמא הכתוב מדבר, על כרחך ממשמעו אתה למד, במי שטמאתו פורחת ממנו הכתוב מדבר, וזהו האדם שיש לו טהרה בטבילה: ונכרתה וגו'. יכול מצד זה לצד זה, יכרת ממקומו ויתישב במקום אחר, תלמוד לומר "אני ה'", בכל מקום אני: (כח) [מזרע אהרן. אין לי אלא זרעו, גופו מנין, תלמוד לומר "והוא צרוע". שיכול הואיל ומקריב אונן, יקריב צרוע וזב, תלמוד לומר "והוא": עד אשר יטהר. ביאת השמש, או אינו אלא טבילה, נאמר כאן "וטהר" ונאמר למטה "וטהר", "ובא השמש וטהר" (להלן פסוק לא), מה להלן ביאת השמש, אף כאן ביאת שמש: בכל טמא נפש. במי שנטמא במת:

מום בו. בעוד מומו בו פסול, הא אם עבר מומו כשר: לחם אלהיו. כל מאכל קרוי לחם: (כב) מקדשי הקדשים. אלו קדשי הקדשים: ומן הקדשים יאכל. אלו קדשים קלים. ואם נאמרו קדשי הקדשים למה נאמר קדשים קלים, אם לא נאמר הייתי אומר, בקדשי הקדשים יאכל בעל מום, שמצינו שהתרו לזר, שאכל משה בשר המלואים, אבל בחזה ושוק של קדשים קלים לא יאכל, שלא מצינו זר חולק בהן, לכך נאמרו קדשים קלים, כך מפרש בזבחים: (כג) אף אל הפרכת. להזות שבע הזאות שעל הפרכת: ואל המזבח. החיצון, ושניהם הצרכו להכתב, ומפרש בתורת כהנים: ולא יחלל את מקדשי. שאם עבד עבודתו מחללת להפסל: (כד) וידבר משה. המצוה הזאת: אל אהרן וגו' ואל כל בני ישראל. להזהיר בית דין על הכהנים: (כו) וינזרו. אין נזירה אלא פרישה, וכן הוא אומר "וינזרו מאחרי" (יחזקאל ז:ז), "נזרו אחור" (ישעיה א:ד), יפרשו מן הקדשים בימי טמאתן. וינזרו מקדשי בני ישראל אשר הם מקדשים לי ולא יחללו את שם קדשי, סרס המקרא ודרשהו: אשר הם מקדשים לי. לרבות קדשי כהנים עצמן: (כו) כל איש אשר יקרב. אין קריבה זו אלא אכילה, וכן מצינו שנאמרה אזהרת אכילת קדשים בטמאה בלשון נגיעה, "בכל קדש לא תגע" (לעיל זד):

אמור

כט שְׁכַבְתָּ זָרַע: אוֹ-אִישׁ אֲשֶׁר יִגַּע בְּכָל-שָׂרָף אֲשֶׁר יִטְמָא-לוֹ אוֹ בְּאֲדָם אֲשֶׁר
 ל יִטְמָא-לוֹ לְכָל טְמֵאתוֹ: נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תִּגַּע-בּוֹ וְטִמְאָה עַד-הָעֶרֶב וְלֹא יֹאכַל
 לא מִן-הַקִּדְשִׁים כִּי אִם-רִחֵץ בְּשֵׁרוֹ בַּמַּיִם: וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְטָהַר וְאַחַר יֹאכַל
 לב מִן-הַקִּדְשִׁים כִּי לַחְמוֹ הוּא: נִבְלָה וְטִרְפָּה לֹא יֹאכַל לְטִמְאָה-בָּהּ אֲנִי
 לג יְהוָה: וְשָׁמְרוּ אֶת-מִשְׁמַרְתִּי וְלֹא-יִשְׁאוּ עָלָיו חֲטָא וּמָתוּ בּוֹ כִּי יִחַלְלוּהוּ
 לד אֲנִי יְהוָה מְקַדְשָׁם: וְכָל-זֶר לֹא-יֹאכַל קֹדֶשׁ תּוֹשֵׁב כֹּהֵן וְשֹׁכֵר לֹא-יֹאכַל
 לה קֹדֶשׁ: וְכֹהֵן כִּי-יִקְנֶה נֶפֶשׁ קִנְיָן כִּסְפוֹ הוּא יֹאכַל בּוֹ וְיִלְדוּ בֵּיתוֹ הֵם יֹאכְלוּ
 לו בְּלַחְמוֹ: וּבֵת-כֹּהֵן כִּי תִהְיֶה לְאִישׁ זָר הוּא בְּתֵרוּמַת הַקִּדְשִׁים לֹא תֹאכַל:
 לז וּבֵת-כֹּהֵן כִּי תִהְיֶה אֱלֻמְנָה וְגֵרוּשָׁה וְזָרַע אֵין לָהּ וְשִׁבָּה אֶל-בֵּית אָבִיהָ
 לח כְּנַעוּרֶיהָ מִלְּחָם אָבִיהָ תֹאכַל וְכָל-זֶר לֹא-יֹאכַל בּוֹ: וְאִישׁ כִּי-יֹאכַל קֹדֶשׁ
 לט בְּשִׂגָּה וַיִּסַּף חֲמִשִּׁיתוֹ עָלָיו וְנָתַן לְכֹהֵן אֶת-הַקֹּדֶשׁ: וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת-קֹדְשֵׁי

תרגום אונקלוס

שְׁכַבְתָּ זָרַע כט או גבר די יקרב בכל רחשא די יסתאב לה או באנשא די יסתאב לה לכל סאכתייה ל אנש די יקרב בה ויהי מסאב עד רמשא ולא ייכול מן קודשיא אלהן אסחי בשרה במיא לא ובמעל שמשא וידפי ובתר פן ייכול מן קודשיא ארי לחמה הוא לב נבילא ותבירא לא ייכול לאסתאבא בה אנא יי לג ויטרוז ית משרת מימרי ולא יקבלון עלוהי חובא וימותון בה ארי יחלנה אנא יי מקדשהון לה וכל חלוני לא ייכול קודשא תותבא דכהנא ואגירא לא ייכול קודשא לה וכהן ארי יקני נפש קנין כספה הוא ייכול בה ויליד ביתה אנון ייכלון בלחמה לו ובת כהן ארי תהי לגבר חלוני היא באפרשות קודשיא לא תיכול לו ובת כהן ארי תהי ארמלא ומתרכא ובר לית לה ותתוב לבית אבוהא כרביותהא מלחמא דאבוהא תיכול וכל חלוני לא ייכול בה לח וגבר ארי ייכול קודשא בשלו ויוסף חומשה עלוהי ויתן לכהנא ית קודשא לט ולא יחלון ית קודשיא פירוש רש"י

(כט) בכל שרץ אשר יטמא לו. בשעור הראוי לטמא, בכעדרשה: או באדם. במת: אשר יטמא לו. כשעורו לטמא, וזהו כזית: לכל טמאתו. לרבות נוגע בזב וזבה נדה ויולדת: (ל) נפש אשר תגע בו. באחד מן הטמאים הללו: (לא) ואחר יאכל מן הקדשים. נדרש ביבמות (דף עז:). בתרומה, שמתר לאכלה בהערב השמש: מן הקדשים. ולא כל הקדשים: (לב) נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה. לענין הטמאה הזהיר כאן, שאם אכל נבלת עוף טהור שאין לה טמאת מגע ומשא אלא טמאת אכילה בבית הבליעה, אסור לאכל בקדשים. [וצריך לומר "ויטרפה", מי שיש במינו טרפה, יצא נבלת עוף טמא שאין במינו טרפה]: (לג) ושמרו את משמרתם. מלאכול תרומה בטמאת הגוף: ומתו בו. למדנו שהיא מיתה בידי שמים: (לד) לא יאכל קדש. בתרומה הכתוב מדבר, שכל הענין דבר בה: תושב כהן ושכיר. תושבו של כהן ושכירו, לפיכך תושב זה

מפתח סדרי התנ"ך

על אכילת הכהנים: אכילת החטאת והאשם מצות עשה.. הכהנים אוכלים ובעלים מתפריים. והוא הדין לשאר הקדשים שאוכלין אותן הכהנים שאכילתן מצוה. [מעשה הקורבנות יא, אולי לכן נבחר פסוק זה ביחזקאל לראש סדר כו: ויאמר אלי לשכות הצפון לשכות הדרום אשר אל-פני הגזרה הנה | לשכות הקדש אשר יאכלו-שם הכהנים אשר-קרובים לה' קדשי הקדשים שם יניחו | קדשי הקדשים והמנחה והחטאת והאשם פי המקום קדש:

יז מ בני ישראל את אשר-ירימו ליהוה: והשיאו אותם עון אשמה באכלם את-קדשיהם כי אני יהוה מקדשם:

יח א, ב וידבר יהוה אל-משה לאמר: דבר אל-אהרן ואל-בניו ואל כל-בני ישראל ואמרת אליהם איש איש מבית ישראל ומן-הגור בישראל אשר יקריב קרבנו לכל-נדריהם ולכל-נדבותם אשר-יקריבו ליהוה לעלה: ג, ד לרצונכם תמים זכר בפקר בפשבים ובעזים: כל אשר-בו מום לא תקריבו כילא לרצון יהיה לכם: ואיש פי-יקריב זבח-שלמים ליהוה לפלא-נדר או לנדבה בפקר או בצאן תמים יהיה לרצון כל-מום ו לא יהיה-בו: עורת או שבור או-חרוץ או-יפלת או גרב או ילפת ו לא-תקריבו אלה ליהוה ואשה לא-תתנו מהם על-המזבח ליהוה: ושור ח ושה שרוע וקלוט נדבה תעשה אתו ולנדר לא ירצה: ומעוף וכתות

תרגום אונקלוס

דבני ישראל ית די יפרשון קדם יי מ ויקבלון עליהון עון וחובין במיכלהון בסואבא ית קודשיהון ארי אנא יי מקדשהון א ומליל יי עם משה למימר ב מלל עם אהרן ועם בנוהי ועם כל בני ישראל ותימר להון גבר גבר מבית ישראל ומן גיורא בישראל די יקרב קרבנה לכל נדריהון ולכל נדבתהון די יקרבון קדם יי לעלתא ג לרעוא לכוון שלים דכורא בתורי באמריא ובעזיא ד כל די בה מומא לא תקרבון ארי לא לרעוא יהי לכוון ה וגבר ארי יקרב נכסת קודשיא קדם יי לפרשא נדרא או לנדבתא בתורי או בענא שלים יהי לרעוא כל מומא לא יהי בה ו עויר או תביר או פסיק או יפלן או גרבן או חזון לא תקרבון אליו קדם יי וקרנא לא תתנו מנהון על מדבחא קדם יי ז ותור ואמר יתיר וחסיר נדבתא תעבד יתה ולנדרא לא יהי לרעוא ח ודי מריס ודי רסיס

פירוש רש"י

(מ) והשיאו אותם. את עצמם יטענו עון, "באכלם את קדשיהם" שהבדלו לשם תרומה וקדשו ונאסרו עליהן. [ואונקלוס שתרגם "במיכלהון בסואבא", שלא לצורך תרגמו כן:] והשיאו אותם. זה אחד משלשה אתים שהיה רבי ישמעאל דורש בתורה שמדברים באדם עצמו, וכן "ביום מלאת ימי נזרו יביא אתו" (במדבר ה:לד), הוא יביא את עצמו, וכן "ויקבר אתו בגי" (דברים כז:לה), הוא קבר את עצמו. כך נדרש בספרי:

סדר יח (ב) נדריהם. הרי עלי: נדבותם. הרי זו: (ג) לרצונכם. הביאו דבר הראוי לרצות אתכם לפני שיהא לכם לרצון, אפי"מ ט בלעו. ואיזהו הראוי לרצון, "תמים זכר בפקר בפשבים ובעזים". אבל בעולת העוף אין צריך תמות וזכרות,

מפתח סדרי התנ"ך

הפטרת הסדר: סדר יח פותח בתנאים בהם הקורבן יתקבל לרצון. המקריבים הם יהודים וגרים והקורבנות הם עולה ושלמים. הפטרת הסדר היא מספר ישעיה [כג:ח] והביאותים אל-ה' קדשי ושמחתים בבית תפילתי עולתיהם וזבחייהם לרצון על-מזבחי פי ביתי בית-תפלה יקרא לכל-העמים: הפרשה השלישית בסדר זה פותחת את פרשת המועדות ועוסקת בשמירת שבת. בגמרא [שבת קיח:] מובאת דרשה המקשרת בין שמירת שבת לבין הפסוק הפותח את ההפטרה: אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי: אלמלא משמירין ישראל שתי שבתות כהלכתן – מיד נגאלים, שנאמר: כי-כה | אמר ה' לפרסיים אשר ישמרו את-שבתותי וכתוב בתריה והביאותים אל-ה' קדשי. יתכן שזו הדרכה כיצד יש להתקרב לה' לאחר החורבן.

יח וַנְתּוֹק וְכָרוֹת לֹא תִקְרִיבוּ לַיהוָה וּבְאַרְצְכֶם לֹא תַעֲשׂוּ: וּמִיד בֶּן-נֹכַח לֹא
 יב תִּקְרִיבוּ אֶת-לֶחֶם אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל-אֲלֵהָ כִּי מִשְׁחַתֶּם בָּהֶם מוֹם כָּס לֹא יִרְצוּ
 יג, יא לָכֵם: וַיִּדְבֵר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: שׁוּר אוֹ-כֶשֶׁב אוֹ-עֵז עו
 יב כִּי יוֹלֵד וְהָיָה שְׂבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהָלָא יִרְצָה
 יג, יד אָחִיד: וְכִי-תִזְבְּחוּ זִבְח־תּוֹדָה לַיהוָה לְרִצְנֶכֶם תִּזְבְּחוּ: בַּיּוֹם הַהוּא יֵאָכֵל
 טו לֹא-תוֹתִירוּ מִמֶּנּוּ עַד-בֹּקֶר אֲנִי יְהוָה: וּשְׁמַרְתֶּם מִצְוֹתַי וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
 טז אֲנִי יְהוָה: וְלֹא תַחֲלִלוּ אֶת-שֵׁם קֹדְשִׁי וּנְקַדְשִׁיתִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי
 יז יְהוָה מְקַדְשְׁכֶם: הַמּוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים
 אֲנִי יְהוָה:

תרגום אונקלוס

ודי שלוף ודי גזיר לא תקרבון קדם יי ובארעכון לא תעבדון ט ומן בר עממין לא תקרבון ית קרבן אלהכון מכל אלין ארי חבולהון בהון מומא בהון לא לרעוא יהון לכון י ומליל יי עם משה למימר יא תור או אמר או עזא ארי יתיליד ויהי שבעא יומין בתר אמה ומימא תמינאה ולהלא יתרעי לקרבא קרבנא קדם יי יב ותורתא או שיתא לה ולברה לא תכסון ביומא חד יג וארי תכסון נכסת תודתא קדם יי לרעוא לכון תכסנה יד ביומא ההוא יתאכל לא תשארון מנה עד צפרא אנא יי טו ותטרון פקודי ותעבדון יתהון אנא יי טז ולא תחללון ית שמא דקודשי ואחקדש בגו בני ישראל אנא יי מקדשכון יז דאפיק יתכון מארעא דמצרים למיהוי לכון לאלהא אנא יי פירוש רש"י

ונתוק וכרות. בפייצים, או בגיד: מעוף. ביציו מעוכין פיד: כרות. כתושים הם יותר מ"מעוד": נתוק. תלושין פיד עד שנפסקו חוטים שתלויים בהן, אבל נתונים הם בתוך הפיס, והפיס לא נתלש: וכרות. פרותין בפלי, ועודן בפיס: [ומעוף. תרגומו "ודי מריס", זה לשונו בארמית, לשון כתישה: וכתות, תרגומו "ודי רסיס", כמו "הפית הגדול רסיס" (בנבואות עמוס, תרי עשר ז:כה), בקיעות דקות, וכן "קנה המרסס": ובארצכם לא תעשו. דבר זה, לטרס שום בהמה וחייה ואפלו טמאה, לכך נאמר "בארצכם", לרבות כל אשר בארצכם. שאי אפשר לומר לא נצטוו על הטרס אלא בארץ, שהרי טרוס חובת הגוף היא, וכל חובת הגוף נוהגת בין בארץ בין בחוצה לארץ: (ט) ומיד בן נכר. שהביא קרבן פיד כהן להקריבו לשמים, "לא תקריבו" לו בעל מום, ואף על פי שלא נאסרו בעלי מומים לקרבן בני נח אלא אם כן מחסרי אבר, זאת נוהגת בפמה שבשדות, אבל על המזבח שבמשכן לא תקריבו, אבל תמימה תקבלו מהם, לכך נאמר למעלה "איש איש" (פסוק ב), לרבות את הנכרים שנודרים נדרים ונדבות כישאל: משחתם. חבולהון: לא ירצו לכם. לכפר עליכם: (יא) כי יולד. פרט ליוצא דופן: (יב) אתו ואת בנו. נוהג בנקבה, שאסור לשחוט האם והבן או

מפתח סדרי התנ"ך פסוק טז הוא המקור למצות קידוש ה'. הנביא יחזקאל מן-הארצות אשר נפצתם בהם ונקדשתי בכם לעיני הגוים: [ראש סדר יב]

יח יח, יט וידבר יהוה אל-משה לאמר: דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם מועדי עז רביעי ד
 כ יהוה אשר-תקראו אתם מקראי קדש אלה הם מועדי: ששת ימים אמור
 תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא-קדש כל-מלאכה לא
 תעשו שבת הוא ליהוה בכל מושבתיכם:

כא, כב אלה מועדי יהוה מקראי קדש אשר-תקראו אתם במועדם: בחדש עח
 כג הראשון בארבעה עשר לחדש בין הערבים פסח ליהוה: ובחמשה
 עשר יום לחדש הזה חג המצות ליהוה שבעת ימים מצות תאכלו:
 כד ביום הראשון מקרא-קדש יהיה לכם כל-מלאכת עבודה לא תעשו:
 כה והקרבתם אשה ליהוה שבעת ימים ביום השביעי מקרא-קדש כל-
 מלאכת עבודה לא תעשו:

כו, כז וידבר יהוה אל-משה לאמר: דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם כפי- עט ה
 כח תבאו אל-הארץ אשר אני נתן לכם וקצרתם את-קצירה והבאתם את-
 עמר ראשית קצירכם אל-הכהן: והניף את-העמר לפני יהוה לרצונכם

תרגום אונקלוס

יח ומליל יי עם משה למימר יט מליל עם בני ישראל ותימר להון מועדיא דיי די תערעון יתהון מערעי קדיש אלין אנון מועדי כ שתא יומין תתעבד עבידא וביומא שביעאה שבת שבתא מערע קדיש כל עבידא לא תעבדון שבתא היא קדם יי בכל מותבניכון כא אלין מועדיא דיי מערעי קדיש די תערעון יתהון בזמניהון כב בירחא קדמאה בארבעת עשרא לירחא בין שמישא פסחא קדם יי כג ובחמשת עשרא יומא לירחא הדין חגא דפטוריא קדם יי שבעא יומין פטיר תיכלון כד ביומא קדמאה מערע קדיש יהי לכון כל עבידת פלחון לא תעבדון כה ותקרבון קרבנא קדם יי שבעא יומין ביומא שביעאה מערע קדיש כל עבידת פלחון לא תעבדון כו ומליל יי עם משה למימר כו מליל עם בני ישראל ותימר להון ארי תעלון לארעא די אנא יי הב לכון ותחצדון ית חצדה ותיתון ית עומרא ריש חצדכון לות כהנא כה וירים ית עומרא קדם יי לרעוא לכון

פירוש רש"י

מקום, אם אין פרים הבא אילים, ואם אין פרים ואילים הבא כבשים: שבעת ימים. כל מקום שנאמר "שבעת" שם דבר הוא, שבוע של ימים, שטיינ"א בלעז, וכן כל לשון 'שמנת, ששת, חמשת, שלשת': מלאכת עבודה. אפלו מלאכות החשובות לכם עבודה וצורך, שיש חסרון כפי בבטלה שלהן, כגון דבר האבד. כך הבנתי מתורת כהנים, דקתני יכול אף חלו של מועד יהא אסור במלאכת עבודה וכו': (כז) ראשית קצירכם. שתהא ראשונה לקציר: עמר. עשירית האיפה, כך היה שמה, כמו 'וימדו בעמר' (שמות יב:טו): (כח) והניף. כל תנופה מוליך ומביא מעלה ומוריד, מוליך ומביא לעצור רוחות רעות, מעלה ומוריד לעצור טללים רעים: לרצונכם. אם תקריבו כממשפט הזה יהיה לרצון לכם:

מפתח סדרי התנ"ך

קרבו פסח נמצא בראש הסדר האחרון בתנ"ך, בדברי הימים סדר כה. ושחטו הפסח והתקדשו והכינו לאחיכם לעשות כדבר-ה' ביד-משה: התיאור הוא של פסח אישיהו עליו נאמר: ולא-נעשה פסח כמהו בישראל מימי שמואל הנביא וכל-מלכי ישראל | לא-עשו פסח אשר-עשה יאשיהו

יח כט ממחרת השבת יניפנו הכהן: ועשיתם ביום הניפכם את העמר כבש
 ל תמים בן-שנתו לעלה ליהוה: ומנחתו שני עשרונים סלת בלולה בשמן
 לא אשה ליהוה ריח ניחח ונסכה יין רביעת ההין: ולחם וקלי וכרמל לא
 תאכלו עד-עצם היום הזה עד הביאכם את-קרבן אלהיכם חקת עולם
 יט א לדרתיכם בכל משבתיכם: וספרתם לכם ממחרת השבת פ
 ב מיום הביאכם את-עמר התנופה שבע שבתות תמימת תהיינה: עד
 ממחרת השבת השביעת תספרו חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה
 ג ליהוה: ממושבתיכם תביאו | לחם תנופה שתים שני עשרונים סלת
 ד תהיינה חמץ תאפינה בכורים ליהוה: והקרבתם על-הלחם שבעת
 כבשים תמימם בני שנה ופר בן-בקר אחד ואילם שנים יהיו עלה
 ה ליהוה ומנחתם ונספיהם אשה ריח-ניחח ליהוה: ועשיתם שעיר-עזים
 ו אחד לחטאת ושני כבשים בני שנה לזבח שלמים: והניף הכהן אתם

תרגום אונקלוס

מבחר יומא טבא ורימנה פהנא כט ותעבדון ביומא דארמותכו ית עומרא אמר שלים בר שתה לעלתא קדם יי ל ומנחתה תרינ עשרונין סלתא דפילא
 במשח קרבנא קדם יי לאתקבלא ברעוא ונסכה חמרא רבעות הינא לא ולחם וקלי ופרוכן לא תיכלון עד כרן יומא הדין עד איתואיכו ית קרבן אלהכו
 קים עלם לדריכו בכל מותבניכו
 א ותמנון לכו מבתר יומא טבא מיום איתואיכו ית עומרא דארמותא שבעא שבועין שלמין
 יהוין ב עד מבחר שבועתא שביעתא תמנון חמשיין יומין ותקרבון מנחתא חדתא קדם יי ג ממותבניכו תיתון לחם ארמותא תרתין גריצן תרינ
 עשרונין סלתא יהוין חמיע יתאפינ בכורין קדם יי ד ותקרבון על לחמא שבעא אמרין שלמין בני שנה ותור בר תורי חד ודכרין תרינ יהון עלתא קדם
 יי ומנחתהון ונספיהון קרבן דמתקבל ברעוא קדם יי ה ותעבדון צפיר בר עזי חד לחטאתא ותרינ אמרין בני שנה לנכסת קודשיא ו ויריס פהנא יתהון

פירוש רש"י

ממחרת השבת. ממחרת יום טוב הראשון של פסח, שאם אתה
 אומר שבת בראשית, אי אתה יודע איזהו: (כט) ועשיתם כבש.
 חובה לעמר הוא בא: (ל) ומנחתו. מנחת נסכיו: שני עשרונים.
 כפולה היתה: ונסכה יין רביעת ההין. אף על פי שמנחתו כפולה,
 אין נסכיו כפולים: (לא) וקלי. קמח עשוי מכרמל רך שמיבשין
 אותו בתנור: וכרמל. הן קליות שקודין גריידי"ש: בכל משבתיכם.
 נחלקו בו חכמי ישראל, יש שלמדו מכאן שהחדש נוהג בחוצה
 לארץ, ויש אומרים, לא בא אלא ללמד שלא נצטוו על החדש
 אלא לאחר ירשה וישיבה משכבשו וחלקו:

השביעית שהוא יום חמשים תספרו", ומקרא מסרס הוא: מנחה
 חדשה. היא המנחה הראשונה שהובאה מן החדש. ואם תאמר,
 הרי קרבה מנחת העמר, אינה כשאר כל המנחות, שהיא באה
 מן השעורים: (ג) ממושבתיכם. ולא מחוצה לארץ: לחם תנופה.
 לחם תרומה המורם לשם גבה, וזו היא המנחה החדשה האמורה
 למעלה: בכורים. ראשונה לכל המנחות, אף למנחת קנאות
 הבאה מן השעורים, לא תקרב מן החדש קודם לשתי הלחם:
 (ד) על הלחם. בגלל הלחם, חובה ללחם: ומנחתם ונספיהם.
 כמשפט מנחה ונסכים המפרשים בכל בהמה בפרשת נסכים
 (במדבר יד-ט), שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל
 ועשרון לכבש זו היא המנחה, והנסכים חצי ההין לפר
 ושלישית ההין לאיל ורביעית ההין לכבש: (ה) ועשיתם שעיר
 עזים. יכול שבעת הכבשים והשעיר האמורים כאן הם שבעת
 הכבשים והשעיר האמורים בחמש הפקודים (שם כה:ב,ה), כשאתה
 מגיע אצל פרים ואילים אינן הם, אמור מעתה, אלו לעצמן ואלו
 לעצמן, אלו קרבו בגלל הלחם ואלו למוספין: (ו) והניף הכהן

יט

אמור

עַל־לֶחֶם הַבֶּכָרִים תִּנּוּפָה לִפְנֵי יְהוָה עַל־שְׁנֵי כִבְשִׁים קָדַשׁ יִהְיוּ לַיהוָה
 לַכֹּהֵן: וּקְרַאתֶם בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה מִקְרֵא־קָדַשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֹאכֶת
 עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם בְּכָל־מוֹשְׁבֹתֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם: וּבִקְצֹרְכֶם אֶת־
 קִצִּיר אֲרֻצְכֶם לֹא־תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֵךְ בִּקְצֹרְךָ וְלִקַּט קִצִּירְךָ לֹא תִלְקַט לְעַנִּי
 וְלִגֵּר תַעֲזֹב אִתָּם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

ט, י וידבר יהוה אל־משה לאמר: דבר אל־בני ישראל לאמר בחדש השביעי פא חמישי ו
 יא באחד לחדש יהיה לכם שבתון זכרון תרועה מקרא־קדש: כל־מלאכת
 יב עבודה לא תעשו והקרבתם אשה ליהוה:
 יג יהוה אל־משה לאמר: אך בעשור לחדש השביעי הזה יום הכפרים
 יד הוא מקרא־קדש יהיה לכם וענייתם את־נפשותיכם והקרבתם אשה
 ליהוה: וכל־מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה כי יום כפרים הוא
 טו לכפר עליכם לפני יהוה אלהיכם: כי כל־הנפש אשר לא־תענה בעצם
 טז היום הזה ונכרתה מעמיה: וכל־הנפש אשר תעשה כל־מלאכה בעצם

תרגום אונקלוס

על לחם בכוריא ארמותא קדם יי על תרין אמרין קודשא יהון קדם יי לכהנא ז ותערעון בכרן יומא הדין מערע קדיש יהי לכוך כל עבדת פלחן
 לא תעבדון קים עלם בכל מותבניכוך לדריכוך ח ובמחצדכוך ית חצא דארעכוך לא תשיצי פאתא דחלקך במחצדך ולקטא דחצדך לא תלקט
 לענני ולגירי תשובק יתהון אנא יי אלהכוך ט ומליל יי עם משה למימר י מליל עם בני ישראל למימר בירחא שביעאה בחד לירחא יהי לכוך נחא
 דוכרן ובבא מערע קדיש יא כל עבדת פלחנא לא תעבדון ותקרבון קרבנא קדם יי יב ומליל יי עם משה למימר יג ברם בעשרא לירחא שביעאה הדין
 יומא דכפוריא הוא מערע קדיש יהי לכוך ותענון ית נפשתיכוך ותקרבון קרבנא קדם יי יד וכל עבדתא לא תעבדון בכרן יומא הדין ארי יומא דכפוריא
 הוא לכפרא עליכוך קדם יי אלהכוך טו ארי כל אנשא די לא מתעני בכרן יומא הדין וישתיצי מעמאה טז וכל אנש די תעבד כל עבדתא בכרן

פירוש רש"י

אתם וגו' תנופה. מלמד שטעונין תנופה מחיים. יכול כלם, תלמוד לומר "על שני כבשים": קדש יהיו. לפי ששלמי יחיד
 קדשים קלים, הזקק לומר בשלמי צבור שהם קדשי קדשים:
 (ח) ובקצרכם. חזר ושנה לעבור עליהם בשני לאוין. אמר רבי
 אבדימי ברבי יוסף, מה ראיה הכתוב לתנם באמצע הרגלים,
 פסח ועצרת מכאן וראש השנה ויום הכפורים וחס מכאן,
 ללמדך שכל הנותן לקט שכחה ופאה לעני כראוי,

מפתח סדרי התנ"ך

חג שבועות: בשני מקומות בהן מצווה התורה על חג שבועות היא מסיימת בחובה לשתף את העניים בשמחת החג. אצלנו כאן בפסוק ח, ובחומש
 דברים (יג:כז-כט) ועשית חג שבועות... ושמתה לפני ה' א אתה ובנדך ובתך ועבדך ונאמתך והלוי אשר בשעריך והגר והיתום והאלמנה אשר בקרבך.
 והסיבה פשוטה, חג שבועות הוא חג הקציר ואנו נדרשים לחלוק את יבולנו עם העניים. יתכן, והדרכה זו של התורה שימשה כבסיס למנהג ארץ ישראל
 לקרוא את פרשת עשר תעשר (דברים יב:כב-כג:כט) בשבתות חול המועד של פסח וסוכות. בפרשה זו מצוות צדקה רבות. פסח הוא זמן תחילת הקציר
 וסוכות, חג האסיף, שלאחריו מתחילה תקופת החורף בה העניים לא יכולים למצוא מזון בשדות.

ראש השנה מוזכר בראש סדר ח בעזרא ויאמר להם לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי־קדוש היום לאדנינו ואל־תעצבו
 כי־חדנת ה' היא מעצבכם: פסוק זה הוא המקור ההלכתי בתנ"ך שראש השנה הוא יום של חשבון נפש ציבורי מתוך שמחה ובטחון בה'.

יט יז הַיּוֹם הַזֶּה וְהֶאֱבַדְתִּי אֶת־הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקֶּרֶב עִמָּה: כָּל־מְלֹאכָה לֹא יח תַּעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל מְשֻׁבְּתֵיכֶם: שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן הוּא לָכֶם וְעֲנִיתֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם בַּתְּשׁוּעָה לְחֹדֶשׁ בַּעֲרֹב מִעֲרֹב עַד־לְעֹרֹב תִּשְׁבְּתוּ שַׁבְּתֵיכֶם:

יט, כ וַיִּדְבֵר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בַּחֲמֹשֶׁה עָשָׂר פג ששי כא יוֹם לְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה חַג הַסִּכּוֹת שִׁבְעַת יָמִים לִיהוָה: בַּיּוֹם הַרְאִישׁוֹן כב מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֹאכֶת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ: שִׁבְעַת יָמִים תִּקְרִיבוּ אֵשֶׁה לִיהוָה בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אֵשֶׁה לִיהוָה כג עֲצֵרֶת הוּא כָּל־מְלֹאכֶת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ: אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרָאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ לְהִקְרִיב אֵשֶׁה לִיהוָה עֲלֵה וּמִנְחָה זָבַח וּנְסֻכִים דַּבֵּר־ כד יוֹם בַּיּוֹמוֹ: מִלֶּבֶד שַׁבְּתוֹת יְהוָה וּמִלֶּבֶד מִתְּנוּתֵיכֶם וּמִלֶּבֶד כָּל־נְדָרֵיכֶם כה וּמִלֶּבֶד כָּל־נְדָבְתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לִיהוָה: אֵךְ בַּחֲמֹשֶׁה עָשָׂר יוֹם לְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶסְפְּכֶם אֶת־תְּבוּאת הָאָרֶץ תַּחֲגוּ אֶת־חַג־יְהוָה שִׁבְעַת יָמִים כו בַּיּוֹם הַרְאִישׁוֹן שַׁבְּתוֹן וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי שַׁבְּתוֹן: וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם

תרגום אונקלוס

יומא הדין ואובד ית אנשא ההיא מגו עמה יז כל עבידא לא תעבדון קום עלם לדריכון בכל מותבניכון יח שבת שבתא הוא לכון ותענון ית נפשתיכון בתשעה לירחא ברמשא מרמשא עד רמשא תנוחון ניחכון יט ומליל יי עם משה למימר כ מליל עם בני ישראל למימר בחמשא עשרא יומא לירחא שביעאה הדין חגא דמטליא שבעת יומין קדם יי כא ביומא קדמאה מערע קדיש כל עבידת פלחון לא תעבדון ככ שבעא יומין תקרבון קרבנא קדם יי ביומא תמינאה מערע קדיש יהי לכון ותקרבון קרבנא קדם יי כגש תהון כל עבידת פלחון לא תעבדון כג אלין מועדיא דיי די תערעון יתהון מערעי קדיש לקרבא קרבנא קדם יי עלתא ומנחאת נכסת קודשין ונסוכין פתגם יום ביומא כד בר שביא דיי ובר מתנתיכון ובר כל נדריכון ובר כל נדריכון די תתנון קדם יי כה ברם בחמשא עשר יומא לירחא שביעאה במכנשיכון ית עללת ארעא תחגון ית חגא קדם יי שבעא יומין ביומא קדמאה ניחא וביומא תמינאה ניחא כו ותסבון לכון ביומא

פירוש רש"י

(טז) והאבדתי לפי שהוא אומר פרת בכל מקום ואיני יודע מה הוא, כשהוא אומר "והאבדתי", למד על הפרת שאינו אלא אבדן: (יז) כל מלאכה וגו'. לעבור עליו בלאוין הרבה, או להזהיר על מלאכת לילה כמלאכת יום (יומא פא): (כא) מקרא קדש. ביום הכפורים קדשו בכסות נקיה ובתפלה, ובשאר ימים טובים במאכל ובמשתה ובכסות נקיה ובתפלה: (כב) עצרת הוא. עצרתי אתכם אצלי, כמלך שזמן את בניו לסעודה לכך וכך ימים, פינן שהגיע זמן להפטור אמר, בני בבקשה מכם, עכבו עמי עוד יום אחד, קשה עלי פודתכם: כל מלאכת עבודה. אפלו מלאכה שהיא עבודה לכם, שאם לא תעשוה יש חסרון פיס בדבר: לא תעשו. יכול אף חלו של מועד

יט

הָרֵאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר כַּפֹּת תְּמָרִים וְעֵנָף עֵץ-עֵבֶת וְעֵרְבֵי-נַחַל וּשְׂמֵחָתָם

אמור

כז לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם שְׂבַעַת יָמִים: וְחַגְתֶּם אֹתוֹ חַג לַיהוָה שְׂבַעַת יָמִים

כח בַּשָּׁנָה חֲקַת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי תַחְגּוּ אֹתוֹ: בִּסְפֹת תִּשְׁבוּ

כט שְׂבַעַת יָמִים כָּל-הָאֲזָרַח בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בִּסְפֹת: לְמַעַן יִדְעוּ דֹרֹתֵיכֶם כִּי

בִּסְכוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי יְהוָה

ל אֱלֹהֵיכֶם: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת-מַעְדֵי יְהוָה אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

לא, לב וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: זֹאת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זֵית זָךְ פֶּד שְׁבִיעִי ז'

לג כְּתִית לַמָּאֹר לְהַעֲלֹת נֵר תְּמִיד: מִחוּץ לַפֶּרֶכֶת הָעֵדוּת בְּאֹהֶל מוֹעֵד יַעֲרֹךְ

לד אֹתוֹ אֲהַרֵן מַעֲרַב עַד-בֶּקֶר לִפְנֵי יְהוָה תְּמִיד חֲקַת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם: עַל

הַמִּנְרָה הַטְּהֹרָה יַעֲרֹךְ אֶת-הַנְּרוֹת לִפְנֵי יְהוָה תְּמִיד:

תרגום אונקלוס

קדמא פרי אילנא אתרוגין ולבין והדסין וערבין דנחל ותחגון ותה חגא קדם יי שבעת יומין בשתא קים עלם לדריכון בירחא שביעאה תחגון יתה כח במטליא תיתבון שבעת יומין כל יציבא בישראל יתבון במטליא כט בדיל דידיעון דריכון ארי במטליות ענני אותבית ית בני ישראל באפקותי יתהון מארעא דמצרים אנא יי אלהכון ל ומליל משה ית סדר מועדיא דיי ואלפנון לבני ישראל לא ומליל יי עם משה למימר לב פקד ית בני ישראל ויסבון לך משח זיתא דכיא כתישא לאנהרא לאדלקא בוציניא תדירא לג מברא לפרכתא דסהדותא במשכן זמנא יסדר יתה אהרן מרמשא עד צפרא קדם יי תדירא קים עלם לדריכון לו על מנרתא דכיתא יסדר ית בוציניא קדם יי תדירא

פירוש רש"י

(כו) פרי עץ הדר. עץ שטעם עצו ופריו שנה: הדר. הדר באילנו משנה לשנה, וזהו אתרוג: כפת תמרים. חסר וי"ו, למד שאינה אלא אחת: וענף עץ עבת. שענפיו קלועים כעבותות וכחבלים, וזהו הדס העשוי כמין קליעה: (כח) האזרת. זה אזרח. [האזרח. להוציא את הנשים שלא תלמד מחמשה עשר בניסן לחיבן בספה כמצה:] בישראל. לרבות את הגרים: (כט) כי בסכות הושבתי ענני כבוד: (לב) צו את בני ישראל. זו פרשת מצות הנרות, ופרשת 'ואתה תצנה' (שמות כא:א-ב) לא נאמרה אלא על סדר מלאכת המשכן לפרש צרך המנורה, וכן משמע, ואתה סופך לצוות את בני ישראל על כך: שמן זית זך. שלשה שמנים יוצאים מן הזית,

הראשון קרוי "זך", והם מפרשין במנחות (דף פט.) ובתורת כהנים: תמיד. מלילה ללילה, כמו "עלת תמיד" (במדבר כד:טו) שאינה אלא מיום ליום: (לג) לפרכת העדת. שלפני הארון שהוא קרוי עדות. ורבותינו דרשו על נר מערבי, שהוא עדות לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל, שנותן בה שמן כמדת חברותיה, וממנה היה מתחיל ובה היה מסים: יערך אתו אהרן מערב עד בקר. יערך אותו עריכה הראויה למדת כל הלילה, ושערו חכמים חצי לג לכל נר ונר, והן כדאי אף ללילי תקופת טבת, ומדה זו הקבעה להם: (לד) המנרה הטהרה. שהיא זהב טהור. דבר אחר, על טהרה של מנורה, שמטהרה ומדשנה תחלה מן האפר:

מפתח סדרי התנ"ך

פסוק ל הוא המקור במשנה לכך שבמועדים מפסיקים את סדר הקריאה הרגיל וקוראים קריאה מיוחדת לחג. במסכת מגילה [פרק ג משניות ד,הו] מובאת רשימת הקריאות בתורה בזמנים מיוחדים: בפסח קורין ב... בעצרת... בראש השנה וכו' ובסוף הפרק: שנאמר: וידבר משה את מצדי ה' אל בני ישראל, מצותן שיהו קורין כל אחד ואחד בזמנו. ורבינו עובדיה מסביר: ללמד מכאן שמצוה לקרות בכל המועד מענין המועד: בירושלמי, פסוק זה הוא המקור לקריאה בתורה גם בשבת. משה התקין את ישראל שיהו קורין בתורה בשבתות ובימים טובים ובראשי חודשים כחולו של מועד שנאמר: וידבר משה את מועדי ה' אל בני ישראל. [הרמב"ם] [ספר אהבה, הלכות תפילה פרק יב,א] פסק לפי נוסח הירושלמי: משה רבנו תקן להם לישראל שיהו קורין בתורה ברבים בשבת ובשני ובחמישי בשחרית כדי שלא יהו שלשה ימים בלא שמיעת תורה. מעניין שאונקלוס מוסיף את המילה סדר בפירושו לפסוק זה. במקום לתרגם מילולית: ומליל משה ית מועדיא דיי הוא אומר: ומליל משה ית סדר מועדיא דיי. המילה סדר היא פרשת השבוע בלשון חכמים. לדוגמא: [הרמב"ם שם יג,א] המנהג הפשוט בכל ישראל לשמלמין את התורה בשנה אחת. מתחילין בשבת שאחר חג הסכות וקורין בסדר 'בראשית' בשניה 'אלה תולדות' בשלישית 'ויאמר ה' אל אברם' וקוראין והולכין על הסדר הזה...

יט לו וּלְקַחְתָּ סֹלֶת וְאַפִּיתָ אֹתָהּ שְׁתֵּים עָשָׂרָה חֲלוֹת שְׁנֵי עָשָׂרִים יִהְיֶה הַחֲלָה פֹּה אִמּוֹר
 לוּ הָאֲחֵת: וְשַׁמְתָּ אוֹתָם שְׁתֵּים מַעְרֻכוֹת שֵׁשׁ הַמַּעְרַכֶּת עַל הַשְּׁלֶחַן הַטָּהוֹר
 לוּ לִפְנֵי יְהוָה: וְנָתַתְּ עַל-הַמַּעְרַכֶּת לְבֹנֵה זָכָה וְהִיתָה לְלֶחֶם לְאַזְכָּרָה אֲשֶׁה
 לח לַיהוָה: בְּיוֹם הַשְּׁבֹת בְּיוֹם הַשְּׁבֹת יַעֲרַכְנּוּ לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד מֵאֵת בְּנֵי-
 לט יִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: וְהִיתָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וְאָכְלֶהוּ בְּמָקוֹם קֹדֶשׁ כִּי
 מ קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא לוֹ מֵאֲשֵׁי יְהוָה חֶק-עוֹלָם: וַיֵּצֵא פֹה
 בֶן-אֲשֶׁה יִשְׂרָאֵלִית וְהוּא בֶן-אִישׁ מִצְרִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּנְצוּ בַּמַּחְנֶה
 מא בֶּן הַיִּשְׂרָאֵלִית וְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי: וַיִּקָּב בֶּן-הָאֲשֶׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת-הַשֵּׁם
 וַיִּקְלָל וַיָּבִיאוּ אוֹתוֹ אֶל-מֹשֶׁה וְשֵׁם אָמוֹ שְׁלֹמִית בַּת-דְּבָרִי לְמַטֵּה-דָן:
 מב וַיִּנְיַחֻהוּ בַּמִּשְׁמֶר לִפְרֹשׁ לָהֶם עַל-פִּי יְהוָה:
 מג, מד וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: הוֹצֵא אֶת-הַמְקַלָּל אֶל-מַחוּץ לַמַּחְנֶה וְסָמְכוּ פֹה

תרגום אונקלוס

לה ותסב סלתא ותיפי יתה תרתא עשרי גריצן תרין עשרונין תהי גרצתא חדא לו ותשוי יתהון תרתי סדרין שית סדרא על פתורא דכיא קדם יי
 לו ותמן על סדרא לבנתא דכיתא ותהי ללחם לאדפרתא קרבנא קדם יי לה ביומא דשבתא ביומא דשבתא יסדרנה קדם יי תדירא מן קדם
 בני ישראל קים עלם לט ותהי לאהרון ולבנוהי ויכלנה פאתר קדיש ארי קדש קודשין הוא לה מקרבניא ויי קים עלם מ ונפק בר אתתא
 בת ישראל והוא בר גבר מצראה בגו בני ישראל ונצו במשירתא בר אתתא בת ישראל וגברא בר ישראל מא ופרש בר אתתא
 בת ישראל ית שמא וארגו ואיתאו יתה לות משה ושום אמה שלמית בת דברי לשבטא דדן מב ואסרוהי בבית מטרא עד
 דיתפרש להון על גזרת מימרא דיי מג ומליל יי עם משה למימר מד אפק ית דארגו למפרא למשירתא ויסמכון

פירוש רש"י

נכנס לבית דינו של משה ויצא מחיב, עמד וגדף:
 בן איש מצרי. הוא המצרי שהרג משה: בתוך בני ישראל. מלמד
 שנתגיר: וינצו במחנה. על עסקי המחנה: ואיש הישראלי. זה
 שכנגדו, שמחה בו מטע אהלו: (מא) ויקב. כתרגומו "ופרש",
 שנקב שם המיוחד וגדף, והוא שם המפרש ששמע מסיני:
 ושם אמו שלמית בת דברי. שבחן של ישראל שפרסמה הכתוב
 לזו, לומר שהיא לבדה היתה זונה: שלמית. דהות פטפטת,
 [שלם עלך] שלם עליכון, מפטפטת בדברים, שואלת בשלום
 הכל: בת דברי. [דברנית היתה, מדברת עם כל אדם, לפיכך
 קלקלה:] למטה דן. מגיד שהרשע גורם גנאי לו, גנאי לאביו,
 גנאי לשבטו. כיוצא בו, "אהליאב בן אחיסמך למטה דן"
 (שמות כד:ו), שבח לו, שבח לאביו, שבח לשבטו:
 (מב) ויניחאו. לבדו, ולא הניחו מקושש עמו, ששניהם היו
 בפרק אחד, ויודעים היו שהמקושש במיתה, שנאמר "מחלליה
 מות יומת" (שם כד:יד), אבל לא פרש להם באיזו מיתה, לכך
 נאמר "כי לא פרש מה יעשה לו" (במדבר יד:ד), אבל במקלל הוא
 אומר "לפרש להם", שלא היו יודעים אם חיב מיתה אם לאו:

(לו) שש המערכת. שש חלות המערכת האחת: השלחן הטהור. של
 זהב טהור. דבר אחר, על טהרו של שלחן,
 שלא יהיו הסניפין מגביהין את הלחם מעל גבי השלחן:
 (לז) ונתת על המערכת. על כל אחת משתי המערכות היו
 שני בזיכי לבונה, מלא קמץ לכל אחת: והיתה. הלבונה הזאת:
 ללחם לאזכרה. שאין מן הלחם לגבה כלום, אלא הלבונה
 נקטרת כשמשלקין אותו בכל שבת ושבת, והיא לזכרון ללחם
 שעל ידה הוא נזכר למעלה, כקמץ שהוא אזכרה למנחה:
 (לט) והיתה. המנחה הזאת, שכל דבר הבא מן התבואה
 בכלל מנחה היא: ואכלהו. מסב על הלחם שהוא לשון זכר:
 (מ) ויצא בן אשה ישראלי. מהיכן יצא, רבי לוי אומר,
 מעולמו יצא. רבי ברכיה אומר, מפרשה שלמעלה יצא,
 לגלג ואמר "ביום השבת יערכנו", דרך המלך לאכל פת חמה
 בכל יום, שמא פת צוננת של תשעה ימים, בתמיה. ומתניתא
 אמרה, מבית דינו של משה יצא מחיב, בא לטע אהלו בתוך
 מחנה דן, אמרו לו, מה טיבך לכאן, אמר להם, מבני דן אני,
 אמרו לו, "איש על דגלו באת לבית אבתם" כתיב (במדבר ב:ב),

יט

מִהַּ כָּל־הַשְּׁמַעִים אֶת־יְדִיהֶם עַל־רֹאשׁוֹ וַיִּגְמּוּ אֹתוֹ כָּל־הָעֵדָה: וְאֶל־בְּנֵי
 מִו יִשְׂרָאֵל תִּדְבֹר לְאָמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי־יִקְלַל אֱלֹהָיו וּנְשָׂא חֲטָאוֹ: וְנִקְבַּשׁ שֵׁם־
 יְהוָה מוֹת יוֹמָת רְגוּם יִרְגְּמוּ־בּוֹ כָּל־הָעֵדָה כַּגֵּר כַּאֲזָרַח בְּנִקְבוֹ־שֵׁם יוֹמָת:
 מו, מוז וְאִישׁ כִּי יִכֶּה כָּל־נַפְשׁ אָדָם מוֹת יוֹמָת: וּמִכָּה נַפְשׁ־בְּהֵמָה יִשְׁלַמְנָה
 מוט נַפְשׁ תַּחַת נַפְשׁ: וְאִישׁ כִּי־יִתֵּן מוֹם בַּעֲמִיתוֹ כַּאֲשֶׁר עָשָׂה כֵּן יַעֲשֶׂה לוֹ:
 נ שֹׁבֵר תַּחַת שֹׁבֵר עֵינַי תַּחַת עֵינַי שֵׁן תַּחַת שֵׁן כַּאֲשֶׁר יִתֵּן מוֹם בְּאָדָם כֵּן
 נא, נב יִנְתֵּן בּוֹ: וּמִכָּה בְּהֵמָה יִשְׁלַמְנָה וּמִכָּה אָדָם יוֹמָת: מִשְׁפָּט אֶחָד יִהְיֶה
 נג לָכֶם כַּגֵּר כַּאֲזָרַח יִהְיֶה כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וַיּוֹצִיאוּ אֶת־הַמִּקְלָל אֶל־מַחֲוֵץ לְמַחְנֶה וַיִּרְגְּמוּ אֹתוֹ אֲבָן וּבִנְי־

יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:

תרגום אונקלוס

כל די שמעו ית ידיו על רישה וירגמון תה כל כנשתא מה ועם בני ישראל תמלל למימר גבר גבר די ירגז קדם אלהה ויקבל חובה מו ודי פרש שמא
 די אתקטלא יתקטל מרגם ירגמון בה כל כנשתא כגיורא כניצבא כפשוטה שמא יתקטל מו וגבר ארי יקטול כל נפשא דאנשא אתקטלא יתקטל
 מו ודיקטול נפש בעינא ישלמנה נפשא חלף נפשא מט וגבר ארי יתן מומא כחכרה כמא די עבד כן יתעבד ליה נ תברא חלף תברא עינא חלף עינא
 שנא חלף שנא כמא די יתן מומא באנשא כן יתיב בה נא ודיקטול בעינא ישלמנה ודיקטול אנשא יתקטל נב דינא חדא יתי לכוך כגיורא כניצבא יתי
 ארי אנא יי אלהכוך נג ומליל משה עם בני ישראל ואפיקו ית דארגז למברא למשריתא וירגמו תה אכנא ובני ישראל עבדו כמא די פקיד יי ת משה

פירוש רש"י

(מד) השמעים. אלו העדים: כל. להביא את הדגינים: את ידיהם. אומרים לו, דמך בראשך, ואין אנו נענשים במיתתך שאתה גרמת לך: כל העדה. במעמד כל העדה, מכאן ששלוחו של אדם כמותו: (מה) ונשא חטאו. בכרת, כשאין התראה: (מו) ונקב שם. אינו חייב עד שיפרש את השם, ולא המקלל ככנוי: ונקב. לשון קללה, כמו "מה אקב" (במדבר יט: מח): (מז) ואיש כי יכה. לפי שנאמר "מכה איש וגו'" (שמות טז: יב), אין לי אלא שהרג את האיש, אשה וקטן מנין, תלמוד לומר "כל נפש אדם": (נ) כן ינתן בו. פרשו רבותינו שאינו נתינת מום ממש אלא תשלומי מומן, שמין אותו כעבד, לכך כתיב בו לשון נתינה, דבר הנתינת מיד לדי:

(נא) ומכה בהמה ישלמנה. למעלה דבר בהורג בהמה, וכאן דבר בעושה בה חבורה: ומכה אדם יומת. אפלו לא הרגו אלא עשה בו חבורה, שלא נאמר כאן "נפש". ובמכה אביו ואמו דבר הכתוב, ובא להקישו למכה בהמה, מה מכה בהמה מחיים, אף מכה אביו מחיים, פרט למכה אחר מיתה [לפי שמצינו שהמקללו לאחר מיתה חייב, הצריך לומר במכה שפטור]. ומה בבמה בחבלה, שאם אין חבלה אין תשלומין, אף מכה אביו אינו חייב עד שיעשה בו חבורה: (נב) אני ה' אלהיכם. אלהי כלכם, כשם שאני מיחד שמי עליכם כך אני מיחד שמי על הגרים: (נג) ובני ישראל עשו. כל המצוה האמורה בסקילה במקום אחר, דחיה, רגיה ותליה (דברים טז: ג):

מפתח סדרי התנ"ך

בשני פסוקים כאן משה התורה את דין הגר לדינם של כל ישראל. ההשווה המרכזית היא בפסוק נב משפט אחד יהיה לכם כגר כאזרח יהיה וגו' הרמב"ם אומר שבשלושים ורשה מקומות זוהירה תורה על הגר. [אגרות הרמב"ם, מהדורת הרב שילת, עמוד רלט]. בשלושה ראשי סדרים עוסקת בכך התורה.

בחובה להביא קורבן תמים: וידבר ה' אל־משה לאמר: דבר אל־אהרן ואל־בניו ואל־כל־בני ישראל ואמרת אלהם איש איש מבית ישראל ומן־הגר כישראל אשר קרבו לכל־נדריהם ולכל־נדבותם אשר־יקריבו לה' לעלה: [ראש סדר יח בויקרא] בחובה לתמוך במי שנפילה כלכלית: וכי־מוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו גר ותושב וחי עמך: [ראש סדר כא בויקרא] ובמצוות שכחה בשדה: כי תקצר קצירך בשדך ושכחת עמר בשדה לא תשוב לקחתו לגר ליתום ולאלמנה יהיה למען יברכה ה' א' בכל מעשה ידיך: [ראש סדר כ בדברים].

כז וְהִכְהַנְנִים הַלְוִיִּם בְּנֵי צְדוֹק אֲשֶׁר שָׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמַרְתּוֹ מִקִּדְשֵׁי בְתָעוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 מֵעָלַי הֵמָּה יִקְרְבוּ אֵלַי לְשִׁרְתָּנִי וְעִמְדוּ לִפְנֵי לְהִקְרִיב לִי חֶלֶב וְדָם נְאֻם אֲדַנִּי
 יז יְהוָה: הֵמָּה יָבֹאוּ אֶל־מִקְדָּשִׁי וְהֵמָּה יִקְרְבוּ אֶל־שַׁלְחָנִי לְשִׁרְתָּנִי וְשָׁמְרוּ
 יח אֶת־מִשְׁמַרְתִּי: וְהָיָה בְּבֹאֵם אֶל־שַׁעְרֵי הַחֲצָר הַפְּנִימִית בְּגָדֵי פְשָׁתִים יִלְבָּשׁוּ
 יט וְלֹא־יַעֲלֶה עֲלֵיהֶם צֹמֶר בְּשָׂרְתָם בְּשַׁעְרֵי הַחֲצָר הַפְּנִימִית וּבֵיתָהּ: פָּאֲרֵי פְשָׁתִים
 כ יִהְיוּ עַל־רֹאשָׁם וּמְכַנְסֵי פְשָׁתִים יִהְיוּ עַל־מְתַנִּיהֶם לֹא יַחְגְּרוּ בַיָּזַע: וּבְצֵאתָם אֶל־
 הַחֲצָר הַחֲצוֹנָה אֶל־הַחֲצָר הַחֲצוֹנָה אֶל־הָעֵם יִפְשְׁטוּ אֶת־בְּגָדֵיהֶם אֲשֶׁר־הֵמָּה
 מְשָׂרְתָם בָּם וְהִנִּיחוּ אוֹתָם בְּלִשְׁכַת הַקֹּדֶשׁ וְלִבְשׁוּ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְלֹא־יִקְדְּשׁוּ
 כא אֶת־הָעֵם בְּבְגָדֵיהֶם: וְרֹאשָׁם לֹא יִגְלְחוּ וּפְרָע לֹא יִשְׁלַחוּ כָּסוּם יִכְסְמוּ אֶת־
 כב, כג רֹאשֵׁיהֶם: וַיִּזְן לֹא־יִשְׁתּוּ כָּל־כֹּהֵן בְּבֹאֵם אֶל־הַחֲצָר הַפְּנִימִית: וְאֶלְמָנָה וּגְרוּשָׁה
 לֹא־יִקְחוּ לָהֶם לְנָשִׁים כִּי אִם־בְּתוֹלַת מְזֻרַע בֵּית יִשְׂרָאֵל וְהָאֶלְמָנָה אֲשֶׁר תִּהְיֶה
 כד אֶלְמָנָה מִכֹּהֵן יִקְחוּ: וְאֶת־עַמֵּי יוֹרוֹ בֵּין קֹדֶשׁ לְחָל וּבֵין־טָמֵא לְטָהוֹר יוֹדְעִם:
 כה וְעַל־רִיב הֵמָּה יַעֲמְדוּ לְמִשְׁפָּט בְּמִשְׁפָּטֵי יִשְׁפָּטָהוּ וְאֶת־תּוֹרֹתַי וְאֶת־חֻקֹּתַי
 כו בְּכָל־מוֹעֲדַי יִשְׁמְרוּ וְאֶת־שְׁבֹתוֹתַי יִקְדְּשׁוּ: וְאֶל־מֵת אָדָם לֹא יָבֹא לְטָמְאָהּ כִּי
 כז אִם־לְאָב וְלְאֵם וּלְבֶן וּלְבַת לְאָח וּלְאָחוֹת אֲשֶׁר־לֹא־הָיְתָה לְאִישׁ יִטְמָאוּ: וְאֲחֵרֵי
 כח טָהַרְתוּ שְׁבַעַת יָמִים יִסְפְּרוּ־לוֹ: וּבַיּוֹם בָּאוּ אֶל־הַקֹּדֶשׁ אֶל־הַחֲצָר הַפְּנִימִית
 כט לְשֵׁרֶת בְּקֹדֶשׁ יִקְרִיב חֲטָאתוֹ נְאֻם אֲדַנִּי יְהוָה: וְהָיְתָה לָהֶם לְנַחֲלָה אֲנִי נַחֲלָתָם
 ל וְאֲחִיזָה לֹא־תִתְּנוּ לָהֶם בְּיִשְׂרָאֵל אֲנִי אֲחִזָּתָם: הַמִּנְחָה וְהַחֲטָאת וְהָאֵשֶׁם הֵמָּה
 לא יֹאכְלוּם וְכָל־חֶרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לָהֶם יִהְיֶה: וְרֹאשִׁית כָּל־בְּכוֹרֵי כָּל וְכָל־תְּרוּמַת כָּל
 מְכַל תְּרוּמוֹתֵיכֶם לְכֹהֲנִים יִהְיֶה וְרֹאשִׁית עֲרוֹסוֹתֵיכֶם תִּתְּנוּ לְכֹהֵן לְהִנִּיחַ בְּרָכָה
 לב אֶל־בֵּיתְךָ: כָּל־נִבְלָה וּטְרָפָה מִן־הָעוֹף וּמִן־הַבְּהֵמָה לֹא יֹאכְלוּ הַכֹּהֲנִים: